

Књига пророка Данила — број шездесет пет

Пророчко откривање: разумевање разочарања од 18. јула 2020. и постепеног развијања поруке поноћног вапаја у последњим данима

Jeff Pippenger
2024-01-29

Дана 18. јула 2020. године стигло је прво разочарање за Божји последњедански реформаторски покрет. Оно је означило прекретницу у историји трећег Тешко, која је историја позне кише, а такође и историја запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Та историја била је представљена сваким реформаторским покретом у светој историји, а још одређеније је била представљена историјом милеритског покрета, и приказана причом о десет девојака, и она представља пророчку историју коју је сваки пророк идентификовао.

18. јул 2020. године представља прво разочарање покрета, и као такав означава наступање времена одлагања у причи о десет девојака и код Авакума. У милеритској историји, исти докази који су довели до њиховог погрешног објављивања увидело се да одређују прави датум. Време одлагања из приче о десет девојака тада је било препознато као садашња истина, а то време одлагања било је исто оно време одлагања у другој глави Авакума. Прича о десет девојака понавља се до самог слова, и та стварност показује да су једино они који су били укључени у разочарање кандидати да буду или мудре или луде девојке.

Велико тело лаодикејског адвентизма било је испитано доласком трећег Тешко 11. септембра 2001. године, и када је прошло неуспело предсказање од 18. јула 2020. године, лаодикејски адвентизам био је остављен за собом да без циља одлута натраг ка Риму, као што су то били и протестанти у милеритској историји.

Милерити не само што су у времену одлагања препознали испуњење приче о десет девојака, него су увидели и да је у Авакуму заповест да се чека на виђење, иако одуговлачи, била исти пророчки путоказ. Авакум затим потврђује да је виђење које је било погрешно представљено и које је произвело прво разочарање било оно виђење које ће на крају „проговорити“.

Јер је виђење још за одређено време, али ће на крају проговорити, и неће слагати; ако и оклева, чекај га, јер ће заиста доћи, неће одоцнити. Авакум 2:3.

Poruka koja je izazvala prvo razočaranje bila je ista ona poruka koja je trebalo da bude prepoznata kao ispunjena u neposrednoj budućnosti, ali je to još uvek bila poruka zasnovana na prethodnim proročkim argumentima koji su bili upotrebljeni u prvom pogrešnom objavljivanju.

У милеритској историји некадашњи заветни народ био је најпре стављен на пробу, а потом је на пробу био стављен новозаветни народ. Проба је за протестанте отпочела када је први анђео из Откривења десет и први анђео из Откривења четрнаест (јер су то исти анђео) сишао 11. августа 1840. Њихова проба окончана је првим разочарањем и доласком другог анђела из

Откривења четрнаест.

У милеритској историји испит за милерите започео је доласком другог анђела при првом разочарању и окончао се доласком Поноћног поклича, који Сестра Вајт приказује као мноштво анђела који се придружују другом анђелу. Под силом Светога Духа, милерити који су препознали и прихватили вест Поноћног поклича тада су били одвојени од милерита који нису препознали вест која је падала свуда око њих. Дана 22. октобра 1844. дошао је трећи анђео, и визија која је оклевала тада је проговорила.

У историји запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, народ старога завета најпре је био кушан, а потом народ новог завета. Испит за лаодикијски адвентизам отпочео је када се први глас анђела из Откривења осамнаест и трећег анђела из Откривења четрнаест (јер то је исти анђео) спустио 11. септембра 2001. године. Њихов испит окончао се разочарањем од 18. јула 2020. године.

У покрету трећег анђела, испит за сто четрдесет и четири хиљаде започео је доласком првог разочарања, а окончаће се доласком поруке Поноћног вапаја. Под силом Светога Духа, они који сада препознају и прихватају поруку Поноћног вапаја, тада се одвајају од неразумних и злих који нису препознали вишестрану поруку која сада пада свуда око њих.

При ускоро долазећем недељном закону, проговара други „глас“ анђела из Откривења осамнаест, што је такође и виђење које је „оклевало“ да проговори. Оно такође представља поруку трећег анђела која „нараста“ до гласног поклича.

Поноћни поклич је представљен као многи анђели који се придружују претходном анђелу. Порука Поноћног поклича има више саставних елемената који доприносе целокупној поруци, а анђели су симболи порука. У милеритској историји пионир који је препознат као онај који је предводио у доношењу поруке истинског Поноћног поклича био је Самјуел С. Сноу. У тој историји је добро документовано да се Сноуово разумевање поруке Поноћног поклича развијало током извесног временског периода.

Та историја се понавља до у најситније слово, а порука завршног Поноћног вапаја јавно се развија још од краја јула 2023. године. То није једноставно порука ислама, него она такође обухвата и поруку о запечаћењу сто четрдесет и четири хиљаде. Она обухвата откривење да оба рога звери из земље пролазе кроз „смрт и васкрсење“, будући да су паралела лику звери, који у истој историји испуњава пророчку загонетку да је „осми од седморице“. Она обухвата откривења повезана са „скривеном историјом“ Седам громава, и испуњава пророчку загонетку о „камену“ који је био одбачен, а постао „глава од угла“, јер се открива да је „седам времена“ из Левитске двадесет шест нит која испреплиће све истине Милерове историје са истинама које су биле отпечаћене у време краја 1989. године. Псалмист то каже овако:

Камен који одбацише зидари поста глава од угла. Од Господа би то; чудесно је у очима нашим. Ово је дан који створи Господ; радујмо се и веселимо се у њему. Псалми 118:22–24.

„Камен“, који је био први „драгуљ“ што га је Вилијам Милер открио (а драгуљи су камење), јесте „дан који створи Господ“. У претходним чланцима је показано да су устројство и речи заповести о суботи истоветни устројству светог циклуса од седам, као што је изложено у двадесет петом поглављу Левитске књиге. Починак седмога дана представљао је починак земље седме године, и када се ове две заповести разматрају на овај начин, оне пружају сведочанство да у библијском пророчанству један дан представља једну годину.

Оне такође показују да је разумевање које је Милер објављивао у погледу Божјег негодовања од „седам времена“, у двадесет шестој глави Левитске књиге, представљено као „дан“, јер је Господ установио свети циклус од седам година, исто тако сигурно као што је створио небеса и земљу за шест дана и отпочинуо седмога.

Када је Исус завршио причу о винограду, поставио је фарисејима једно питање.

Када, дакле, дође господар винограда, шта ће учинити тим виноградарима? Рекоше му: Зле ће људе љуто погубити, а виноград ће дати другим виноградарима, који ће му давати родове у њихово време. Исус им рече: Зар никада нисте читали у Писмима: Камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла; то је дело Господње, и дивно је у нашим очима? Зато вам кажем: узеће се од вас царство Божје и даће се народу који доноси његове плодове. И ко падне на овај камен, разбиће се; а на кога он падне, сатрће га у прах. А кад чуше његове приче првосвештеници и фарисеји, разумеше да о њима говори. Матеј 21:40–45.

Прича о винограду јесте прича о томе да је некадашњи изабрани народ заобиђен, а да је царство дато новом изабраном народу. „Камен“ који је, према Исусу, био одбачен, јесте „камен“ који или спасава или уништава, зависно од тога како је примљен. „Камен“ мора бити библијска истина у контексту у коме га Исус употребљава, јер има способност да донесе праведан род, а Христова праведност рађа се у мушкарцима и женама једино онда када приме Његову Реч истине.

Освети их истином својом: реч је твоја истина. Јован 17,17.

„Камен“ је учење које се или прихвата или одбацује, а Исус је Реч, и у књизи Дела апостолских Петар поистовећује „камен“ са Христом.

Нека је знано свима вама, и свему народу Израиљеву, да у име Исуса Христа Назарећанина, кога ви распесте, кога Бог васкрсе из мртвих, Њиме стоји овај човек пред вама здрав. Ово је камен који ви зидари одбацисте, а који постаде глава од угла. И нема ни у једноме другом спасења; јер нема другога имена под небом данога људима којим бисмо се могли спасти. Дела апостолска 4:10–12.

A zatim u Prvoj Petrovoj on simboliku „kamena“ razvija još dalje, ali je zadržava u istom kontekstu prolaska nekadašnjeg zavetnog naroda i izbora novog izabranog naroda, koji, kao što on kaže, „nekad ne bijaste narod, a sad ste narod Božiji; koji ne bijaste pomilovani, a sad ste pomilovani.“

Приступајући к Њему, камену живом, који је, додуше, од људи одбачен, али од Бога изабран и драгоцен, и ви сами, као живо камење, зидајте се у дом духовни, у свето свештенство, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. Зато и стоји у Писму: Ево, полажем на Сиону камен крајеугаони, избрани, драгоцени; и који верује у Њега неће се постидети. Вама, дакле, који верујете, Он је драгоцен; а онима који су непослушни: камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла, и камен спотицања, и стена саблазни, онима који се спотичу о реч, будући непослушни; на то су и били одређени. 1 Петрова 2:4–8.

Петар каже о некадашњем изабраном народу: „Онима, пак, који су непокорни, камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла, и камен спотицања и стена саблазни, онима који се спотичу о реч, будући непокорни; на шта су и били одређени.“

Исус је представљен сваком светом сликом темеља.

Јер темељ други нико не може поставити осим онога који је постављен, а то је Исус Христос. 1. Коринћанима 3:11.

Темељ који су милерити изградили био је Стена векова (Камен).

„Упозорење је дошло: не сме се допустити да уђе ишта што би пореметило темељ вере на коме зидамо још откако је порука дошла 1842, 1843. и 1844. године. Била сам у овој поруци, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Не намеравамо да скинемо своја стопала с платформе на коју су била постављена док смо из дана у дан тражили Господа у усрдној молитви, тражећи светлост. Мислите ли да бих могла да се одрекнем светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме је водила откако ми је дата.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Први драгуљ који је Милер открио и који је постао део милеритског темеља, који је као Стена векова, био је „седам времена“ из Левитске двадесет шесте, а „седам времена“ била су прва темељна истина коју су одбацили они милеритски пионири који су управо били саградили милеритски темељ. Градитељи су били ти који је требало да одбаце камен темељац. Тај „камен“, који је праслика Христа, јесте и дан који је Господ начинио, јер је Он створио седми дан као дан одмора, а седму годину као годину у којој ће земља почивати. Године 1863. камен темељац био је одбачен, али треба да буде постављен за „главу од угла“ и за „камен спотицања“ непослушнима.

Poruka islama trećeg teškoća jeste tema reformnog pokreta sto četrdeset i četiri hiljade, a proces proveravanja otpočeo je kada je anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao, dok su velike zgrade grada Njujorka bile oborene 11. septembra 2001. godine. Adventizam je čutao u pogledu proročkog poistovećenja da je 11. septembar 2001. godine bio dolazak „dana istočnoga vetra“. Dana 18. jula 2020. godine bili su ostavljeni, dok su dva svedoka iz jedanaeste glave Otkrivenja bila pobijena na ulicama toga velikoga grada. Proba adventizma bila je završena, a proba za one koji su ispovedali da su prepoznali poruku islama bila je u toku.

Након што су лежале мртве по улицама до краја јула 2023. године, мртве сухе кости су затим биле подигнуте првом Језекиљевом поруком. Друга Језекиљева порука јесте порука четири ветра ислама трећег Тешко, која представља прогресивно скидање печата са поруке Поноћног поклича, која је виђење што је оклевало, и тему читавог раздобља покрета. Тада су разне истине биле отпечаћене, јер порука Поноћног поклича представља вишеслојну поруку. Прва истина која се суочила са мртвим сухим костима била је прва истина коју је Лаодикејски адвентизам одбацио, и она представља истину која означава прелаз Лаодикеје у Филаделфију.

Истина је порука запечаћења, и стога треба да буде утврђена и у уму и у духу. Није довољно препознати да је раздобље у коме су два сведока лежала мртва на улици симбол расејања током „седам времена“; оно такође захтева искуствено прихватање истине.

Milerovi dragulji, који представљају истине отпечаћене у време краја 1798. године, постају проба за device последњих дана. Iskustvo utvrđivanja u istini „duhovno“ представљено је Milerovim prvim draguljem, а „интелектуално“ utvrđivanje u istini представљено је porukom islama trećeg teško. Poziv na pokajanje i priznanje, представљен „sedam vremena“, означава дело које се врши у заједници са Hristom у Svetinji над светинјама, и представљено је виђењем „mareh“.

„Интелектуално“ разумевање ислама трећег Јао представљено је визијом „chazon“, и обоје је потребно онима који ће бити запечаћени. Године 1863, лаодикијски адвентизам изабрао је да поново изгради Јерихон и напустио своје дело обнављања Јерусалима. Јерихон је симбол изобиља, као што је то представљено и лаодикијском слепилом.

„Једна од најјачих тврђава у земљи — велики и богати град Јерихон — лежала је право пред њима, на малој удаљености од њиховог логора у Галгалу. На рубу плодне равнице, која је обилавала богатим и разноврсним производима тропских крајева, његове палате и храмови, пребивалиште раскоши и порока, овај охоли град, иза својих масивних бедема, пркосно је стајао насупрот Богу Израиљевом. Јерихон је био једно од главних средишта идолопоклонства, нарочито посвећен Астароти, богињи месеца. Ту се стицало све што је било најниже и најпонижавајуће у вери Хананејаца. Народ Израиљев, у чијем су се уму још свежо задржавале страшне последице њиховог греха код Вет-Фегора, могао је да посматра овај незнабожачки град само с гађењем и ужасом.“ — Патријарси и пророци, 487.

„Камен“ који су зидари одбацили 1863. године, док су поново градили Јерихон, био је „седам времена“ које ће у последњим данима постати истина (драгуљ), која постаје „глава од угла“, јер је то истина која испреда заједно почетак адвентизма у покрету милерита са крајем адвентизма у покрету сто четрдесет и четири хиљаде. Тај драгуљ, који је „седам времена“, такође је „дан који створи Господ“, и то је сам Христос, јер Он је Реч, и Он је „Истина“. Тема ислама је предмет који производи очишћење и некадашњег и новог изабраног народа, а двоструко очишћење отпочело је 11. септембра 2001. године, што је био „дан источног ветра“. У тај дан стражари су требало да певају управо исту песму коју је Христос певао када је објавио причу о винограду. Сто четрдесет и четири хиљаде певају песму Мојсијеву („седам времена“) и песму Јагњетову.

И видех као море стаклено помешано с огњем; и оне који победише звер, и лик њезин, и жиг њезин, и број имена њезина, где стоје на мору стакленом, имајући гусле Божје. И певају песму Мојсија, слуге Божјега, и песму Јагњетову, говорећи: Велика су и чудесна дела твоја, Господе Боже Сведржитељу; праведни су и истинити путеви твоји, Царе светих. Откривење 15:2, 3.

„Јагње“ је Христос који беше заклан, и Он беше заклан усред две хиљаде пет стотина и двадесет дана, повезујући тако жртву Свога живота и крви (где је потврдио завет), заједно са Мојсијевом „парницом Његовог завета“ у Левитској двадесет шест. Песма Мојсијева и Јагњетова јесте песма хазона пророчке историје и песма мареа Његовог „појављивања“. То је песма умног и духовног разумевања, као што је представљено двома визијама у осмом поглављу Данила. То је песма заветног народа коме се суди и који бива мимоиђен, док се бира нови изабрани народ. Процес избора, и стога песма, отпочео је 11. септембра 2001. године.

Учиниће да они који потичу од Јакова пуне корен; Израил ће процветати и пупити, и испуниће лице света плодом. Да ли га је ударио као што је ударио оне који су њега ударили? Или је погубљен као што су погубљени они које је он погубио? С мером, кад потера, ти ћеш се с њим препирати; он задржава свој љути ветар у дан источнога ветра. Стога ће се овим очистити безакоње Јаковљево; и ово је сав плод уклањања његова греха: кад начини све камење олтара као кречњачко камење разбијено у комаде, лугови и ликови неће више стајати. Али ће утврђени град опустети, и насеље ће бити остављено и напуштено као пустиња: онде ће теле пасти, и онде ће лежати, и брстити његове гране. Кад му се гране осуше, биће поломљене; жене долазе и пале их огњем; јер то је народ без разума: зато му се неће смиловати онај који га је створио, и онај који га је саздао неће му указати милост. И догодиће се у тај дан да ће Господ отресати од тока реке до потока Египатског, а ви ћете бити сабрани један по један, о синови Израилеви. И догодиће се у тај дан да ће се затрубити у велику трубу, и доћи ће они који беху на измаку да пропадну у земљи Асирској, и прогнаници у земљи Египатској, и поклонилиће се Господу на светој гори у Јерусалиму. Исаија 27:6–13.

Правилно схваћени, ови стихови означавају период од 11. септембра 2001. године до закона о недељи који ускоро долази. Шести стих обухвата читаву историју тиме што означава почетак биљке која пушта корен, затим цвета и пупи, и најзад испуњава земљу плодом. Плод који испуњава земљу чини то током „часа“, што је криза закона о недељи. Док Христос тада сабира свој плод у своју житницу, Он уједно извршава и суд над Вавилоном. Суд који се одвија у време када је земља испуњена плодом представљен је у седмом стиху, када се постављају два питања: „Да ли га је ударио као што је ударио оне који су њега ударили? или је погубљен према покољу оних које је он погубио?“

Затим је у осмом стиху шкропљење позног дажда обележено изразом: „у мери“. Оно што чини да биљке изникну јесте дажд, а када се означава почетак позног дажда, он се означава као почетак „у мери, кад изниче“. Када позни дажд отпочне, он се излива „у мери“, јер се не излива без мере ако је жетва мешавина истинитог и лажног.

„Свака душа која је заиста обраћена биће силно жељна да друге изведе из таме заблуде у чудесну светлост праведности Исуса Христа. Велико изливање Духа Божјег, које обасјава сву земљу Његовом славом, неће доћи док не будемо имали просвећен народ, који из искуства зна шта значи бити сарадник Богу. Када будемо имали потпуно, свесрдно посвећење служби Христовој, Бог ће ту чињеницу признати изливањем Свога Духа без мере; али то се неће догодити док највећи део цркве не буду сарадници Богу. Бог не може излити Свога Духа када су себичност и угађање себи тако очигледни; када преовлађује дух који би, кад би се преточио у речи, изразио Каинов одговор: — ‘Зар сам ја чувар брата својега?’ Ако истина за ово време, ако знаци који се на све стране умножавају и сведоче да је крај свему близу, нису довољни да пробуде успавану снагу оних који тврде да познају истину, тада ће таму, сразмерну светлости која је сијала, снаћи ове душе. Ни трага од изговора за своју равнодушност неће моћи да изнесу пред Богом у велики дан коначног обрачуна. Неће бити разлога који би могли навести зашто нису живели, ходили и радили у светлости свете истине Речи Божје, и тако својим владањем, својом саосећајношћу и својом ревношћу открили свету помраченом грехом да се сила и стварност јеванђеља не могу оспорити.“ Review and Herald, July 21, 1896.

Sestra Vajt poistovećuje ovaj odlomak sa trenutkom kada anđeo iz Otkrivenja silazi, jer kaže: „veliko izlivanje Duha Božjeg, koje obasjava svu zemlju njegovom slavom.” U drugom odlomku, koji smo često navodili u ovim člancima, ona je utvrdila da će se, kada „velike zgrade Njujorka” „budu oborene”, „ispuniti Otkrivenje, osamnaesta glava, prvi do treći stih.”

Наставићемо ова разматрања у следећем чланку.

Сада ћу запевати љубљеноме своје песму љубљенога мог о винограду његову. Љубљени мој има виноград на врло родном брегу. И огради га, и очисти га од камења његова, и засади га најодабранијом лозом, и сагради кулу усред њега, и ископа у њему и кацу; и надахне се да ће родити грозђе, а он роди дивље грозђе. Сада, дакле, становници јерусалимски и људи Јудини, судите, молим вас, између мене и винограда мога. Шта се још могло учинити винограду моме, а да му нисам учинио? Зашто, кад очекивах да роди грозђе, роди дивље грозђе? И сада, хајде, казаћу вам шта ћу учинити винограду своје: уклонићу ограду његову, и биће опустошен; развалићу зид његов, и биће погажен. И опустошићу га: неће се резивати нити окопавати; него ће израсти трње и чкаљ; и заповедићу облацима да не дају дажда на њ. Јер виноград Господа над војскама јесте дом Израилев, и људи Јудини милина су засада Његова; и чекаше суд, а гле насиље; правду, а гле вика. Исаија 5:1–7.